

Till

Klimat- och näringsdepartementet

Ingivet via epost till kn.remissvar@regeringskansliet.se med kopia till kristin.skeppsby@regeringskansliet.se

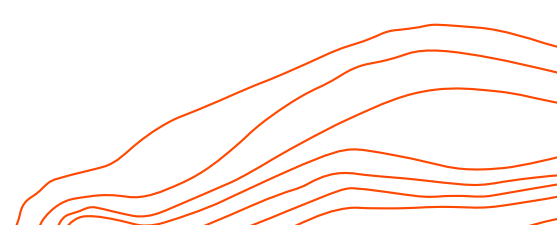
Stockholm 13 juni 2025

Remiss av SOU 2024:98 – En ny samordnad miljöbedömnings- och tillståndsprövningsprocess

Svemin är branschorganisationen för gruvor, mineral- och metallproducenter i Sverige. Svemin representerar cirka 60 företag med drygt 15 000 anställda inom produktion, prospektering och teknik. Medlemsverksamheterna förekommer i hela landet. Metallgruvorna är lokaliserade till norra Sverige och Bergslagen medan kalkstensfyndigheterna främst finns på Gotland.

Svemins huvudsakliga synpunkter:

- Svemin tillstyrker att reglerna om miljöprocessen samlas i ett nytt kapitel i miljöbalken.
- Svemin tillstyrker att samråds- och tillståndsprövningsprocessen samordnas och hanteras av en ny förvaltningsmyndighet (miljöprövningsmyndigheten).
 - Svemin avstyrker andrahandsalternativet om att sex länsstyrelser ges det ansvar som den nya myndigheten föreslås få.
 - Svemin vill redan nu nämna att det är viktigt att hålla instanskedjan kort. Förslaget riskerar att förlänga instanskedjan för det som idag är A-verksamheter och detta måste åtgärdas i det fortsatta arbetet med Miljötillståndsutredningen.
- Svemin tillstyrker förslaget om två spår för tillståndsprövning: gransknings- och miljötillståndspåret.
- Svemin tillstyrker att uttrycket *bästa tillgängliga teknik* ersätter uttrycket *bästa möjliga teknik* i 2 kap. 3 § miljöbalken.
- Svemin anser inte att förslagen går tillräckligt långt när det gäller att begränsa myndigheters talerätt.
- Svemin understryker att det är angeläget att se förslagen i betänkandet som en sammanhängande helhet. För att reformen ska få avsedd effekt krävs att både de föreslagna processuella och organisatoriska förändringarna genomförs.
- Svemin understryker att det är angeläget att hantera förslagen skyndsamt.

Allmänt om förslaget

Svemin välkomnar att Miljötillståndsutredningen har haft ett brett anslag och föreslår omfattande förändringar av miljötillståndsprövningsprocessen, i syfte att skapa en mer effektiv process som är bättre anpassad till EU-rätten. I Miljötillståndsutredningens betänkande "En ny samordnad miljöbedömnings- och tillståndsprövningsprocess" (SOU 2024:98) föreslås stora förändringar av tillståndsprövningen enligt miljöbalken och tillhörande lagstiftning. Svemin anser att utredningssekretariatet har gjort ett bra jobb och att de flesta förslagen i den mycket omfattande utredningen är välmotiverade, även om en del detaljfrågor kommer att behöva utredas närmare.

Gruvverksamheter (malm och mineral) är den ärendetyp som i genomsnitt tar längst tid att tillståndspröva och under de senaste åren har det meddelats flera uppmärksammade avslag och avvisningar av ansökningar om miljötillstånd för gruvor och täkter. De utdragna handläggningstiderna har skapat betydande problem, bland annat genom att planerade investeringar har försenats eller uteblivit. Dessutom upplevs tillståndsprövningsprocesserna som oförutsägbara, vilket skapar osäkerhet för såväl bolag som investerare.

Den föreslagna prövningsmodellen bedöms, åtminstone på sikt, leda till en mer effektiv, förutsägbar och ändamålsenlig tillståndsprövning. Jämfört med dagens system skulle prövningsprocessen i högre grad överensstämma med MKB-direktivet och innebära en ändamålsenlig anpassning av svensk rätt till relativt nya EU-rättsakter såsom den kritiska råmaterialakten (CRMA), EU-förordningen om netto-nollindustrin (NZIA) och säkerligen även kommande EU-lagstiftning. Om förslagen genomförs innebär det ett viktigt steg mot att framtidssäkra systemet för miljötillståndsprövning i Sverige.

Det kan särskilt lyftas fram att det föreslås i betänkandet att det ska bli enklare att ändra tillstånd. Detta är mycket positivt då ändringar av verksamheter, till exempel genom investeringar i ny teknik och nya anläggningar, i regel innebär både affärs- och miljönytta.

Det råder knappast någon tvekan om att det svenska miljötillståndsprövningssystemet avviker från EU-rätten i flera avseenden. I ljuset av till exempel CRMA och NZIA har detta blivit problematiskt. Det är svårt att se hur dessa lagstiftningsakter ska kunna tillämpas korrekt inom ramen för det nuvarande svenska prövningssystemet. Det kan särskilt noteras att svensk nationell lagstiftning ännu inte har anpassats efter kraven i CRMA, trots att CRMA sedan en tid tillbaka gäller som direkt tillämplig rätt.

Det är med detta i åtanke inte bara en önskvärd reform som föreslås – utan en nödvändig förutsättning för att Sverige på ett bättre sätt ska kunna efterleva gällande EU-rätt. Reformen är även viktig för att Sverige ska klara av att ställa om industrin i rimlig tid och möjliggöra de investeringar som planeras. I dagens geopolitiskt utsatta läge är det särskilt angeläget att genomföra investeringar som bidrar till att bryta Sverige och EU:s stora beroenden när det gäller försörjning av råvaror och att uppfylla riktmärkena i CRMA. Svensk gruv- och mineralnäring kan bidra till detta om man får rätt förutsättningar.

Det är befriande att Miljötillståndsutredningen har valt att förhålla sig relativt fritt till dagens nationella provningssystem och i stället utgått från EU-rätten och hur systemet faktiskt är tänkt att utformas. Denna metodik har enligt Svemins uppfattning visat sig vara lyckad och det är därför önskvärt att Miljötillståndsutredningen – exempelvis på vattenområdet – tillämpar samma angreppssätt i sitt fortsatta arbete med tilläggsdirektivet.

Avslutningsvis anser Svemin att det är avgörande att förslaget betraktas som en sammanhängande helhet. Det är inte tillräckligt att genomföra enskilda delar av förslaget – reformens effektivitet förutsätter att både de föreslagna processuella och organisatoriska förändringarna genomförs, att reglerna om vad som ska tillståndsprövas och granskas justeras samt att miljöbalkens terminologi harmoniseras med EU-rättens terminologi.

Specifikt om olika delar av förslaget

En ny reglering om miljöprovning

Svemin tillstyrker förslaget att samla reglerna om miljöprocessen i ett kapitel om miljöprovning i miljöbalken.

Miljöbalken skulle få en mer stringent, överskådlig och logisk uppbyggnad om man samlar reglerna om miljöprovning i ett kapitel. Dagens regler har blivit ett lappverk där processuella bestämmelser finns i flera olika kapitel i balken samt i miljöprovningsförordningen.

Det är vidare bra att kapitlet om miljöprovning innehåller en bestämmelse om vilka förutsättningar som ska vara uppfyllda för att miljötillstånd ska kunna ges. Det är positivt att det tydligt framgår att miljötillstånd eller igångsättningsbesked ska ges om verksamheten uppfyller kraven i miljöbalken och tillhörande regelverk.

Uttrycket miljöpåverkande verksamhet ersätter uttrycket miljöfarlig verksamhet

Svemin tillstyrker att uttrycket *miljöpåverkande verksamhet* ersätter uttrycket *miljöfarlig verksamhet*.

Förslaget att ersätta uttrycket miljöfarlig verksamhet med uttrycket miljöpåverkande verksamhet kan framstå som en obetydlig detalj, men det finns exempel på att begreppet miljöfarlig verksamhet har missförståtts och till och med missbrukats i den offentliga debatten. Svemin anser därför att det är lämpligt att uttrycket miljöfarlig verksamhet ändras till det inte lika värdeladdade begreppet miljöpåverkande verksamhet.

En ny organisation för miljöprovning

Svemin tillstyrker förslaget om att skapa en ny förvaltningsmyndighet för att pröva ärenden om miljöprovning i första instans och att mark- och miljödomstolarnas roll renodlas till överprovning.

Inrättandet av en ny miljöprovningsmyndighet skulle kunna bidra till ökad enlighet i provningen och arbetssättet, vilket skulle leda till större förutsägbarhet för sökanden och förhoppningsvis till en mer enhetlig praxis redan i första instans. Sverige skiljer sig från andra EU-länder genom

att ha tillståndsprövning enligt miljöbalken i första instans i domstol. En flytt av förstainstansprövningen skulle därför göra det enklare att implementera EU-rätten, som ofta förutsätter att miljötillståndsprövningen i första instans genomförs av en myndighet.

Eftersom det är en förvaltningsmyndighet som ska pröva tillstånd bör den ha större möjlighet än mark- och miljödomstolarna att vägleda och ge råd till sökanden, exempelvis om skyddsåtgärder som kan genomföras för att en verksamhet inte ska innebära betydande miljöpåverkan (BMP). Den nya myndigheten bör även ha goda möjligheter att agera som en s.k. one-stop-shop, gemensam kontaktpunkt, enligt CRMA och NZIA.

När det gäller frågan om den nya myndigheten bör ha lokal-/regionkontor är det lämpligt att den nya myndigheten får forma organisationen själv. Det kan dock konstateras att det sannolikt finns skäl att ha lokal närvaro inte bara i Stockholm utan även i södra och norra Sverige. Det är emellertid tveksamt om det krävs hela fem regionala kontor, som det föreslås i utredningen, och det är viktigt att betona att det verkligen ska röra sig om en myndighet, så att det kan säkerställas att det blir enhetlig praxis redan i första instans utan lokala skillnader i bedömningarna. Överprövning av myndighetens beslut bör – i motsats till vad som föreslås i betänkandet – ske av en och samma domstol, på samma sätt som i Finland där alla beslut om miljötillstånd överklagas till Vasa förvaltningsdomstol. På det sättet blir den enklare att säkra en enhetlig praxisbildning och förutsägbar rättstillämpning.

Svemin avstyrker andrahandsalternativet som innebär att sex länsstyrelser ges det ansvar som den nya myndigheten ska ha enligt förslaget ovan. De fördelar som finns med att skapa en fristående myndighet – såsom ökad samordning, enhetlighet och specialistkompetens – skulle inte uppnås med detta förslag. Därtill finns kritik mot samt brist på förtroende från stora delar av näringslivet vad gäller kvaliteten på tillståndsprövningen hos vissa miljöprövningsdelegationer, vilket understryker behovet av en ny och oberoende myndighetsstruktur. Svemin ser ett behov av att myndigheter får tydliga regleringsbrev och därtill dedikerad budget, för att säkerställa att resurserna läggs på rätt område och används effektivt. Om uppgiften läggs på länsstyrelserna uppstår tydliga konkurrensproblem med myndighetens övriga uppgifter, varför risken är överhängande att de nu i systemet innevarande bristerna kommer kvarstå.

Svemin vill redan nu nämna att det är viktigt att inte förlänga instanskedjan för det som idag klassas som A-verksamheter. Det bör därför utredas om MÖD ska bli en renodlad prejudikatinstans, i alla fall om det fortfarande ska finnas en domstolsinstans under MÖD. Det bör även utredas om Högsta domstolen ska tas bort som överprövningsinstans, eller om det åtminstone ska införas tidsgränser i Högsta domstolen. Det är ovanligt att Högsta domstolen meddelar prövningstillstånd i ärenden om miljötillstånd och på senare år har det hänt att det tagit över ett år för gruvbolag att få besked om prövningstillstånd i Högsta domstolen.

Med tanke på att förstainstansprövningen ska ske av en förvaltningsmyndighet och då det föreslås att mark- och miljödomstolen främst ska arbeta med att överpröva myndighetsbeslut vore det logiskt om Miljöprövningsutredningen i sitt fortsatta arbete utreder en flytt av överprövningen till förvaltningsrättsorganisationen.

En ny tillstånds- och granskningsplikt

Svemin tillstyrker att man som huvudregel ska utgå från att krav på miljöprövning av verksamheter och åtgärder ska ställas i den utsträckning som EU-rätten kräver och att nationella krav på tillstånd enbart bör ställas om det finns särskilda skäl för det.

I praktiken innebär detta att obligatorisk tillståndsplikt ska gälla för verksamheter och åtgärder som framgår av bilaga 1 i MKB-direktivet och industriutsläppsdirektivet, vilket är en rimlig utgångspunkt. Svemin anser inte att Sevesoverksamheter på den högre kravnivån ska omfattas av obligatorisk tillståndsplikt bara för att de gör det idag, utan anser att EU-rättens kravnivå ska gälla även för dessa ärenden.

När det gäller tillståndsprövning för gruvor kan det påpekas att flertalet gruvor nu klassas som IED-verksamheter.

En tydligare miljöbedömningsprocess (miljötillståndsspåret)

Svemin tillstyrker den föreslagna modellen.

Det är visserligen inte sannolikt att den föreslagna modellen leder till några stora tidsvinster jämfört med dagens miljötillståndprocesser, men det är positivt att prövningsmyndigheten kommer att behöva ta ett större ansvar för framtagandet av ansökan och miljökonsekvensbeskrivningen genom att sökanden ska få tidiga besked om prövningsmyndighetens syn på om ansökan är fullständig och miljökonsekvensbeskrivningens avgränsning. Den stora fördelen från sökandens perspektiv är därmed att modellen skulle leda till större förutsägbarhet genom att utdragna processer om miljökonsekvensbeskrivningen är tillräcklig kan undvikas. Förhoppningsvis kan sena avvisningar av ansökningar, vilket har drabbat bolag i gruv- och täktbranschen vid flera tillfällen under senare år, undvikas helt. Processen skulle även tydliggöra det svenska genomförandet av MKB-direktivet, både genom att det säkerställs att kraven i direktivet uppfylls och genom att moment som det inte ställs krav på utgår från miljöbalken (obligatoriska verksamhetsutövarledda samråd).

Om förslagen genomförs skulle det underlätta tillämpningen av CRMA eftersom tillståndsprövningsprocessen skulle överensstämja bättre med EU-rättens krav. Vissa moment som nämns i CRMA saknar i dagsläget tydliga motsvarigheter i nationell svensk rätt såsom motiverad slutsats, se artikel 12.3 CRMA, och den nya myndigheten skulle kunna fungera som gemensam kontaktpunkt enligt artikel 9 CRMA. Det måste även anses vara underförstått att de samråd som beskrivs i 12.5 CRMA inte ska genomföras av sökanden själv. För att kunna tillämpa de olika reglerna om tidsfrister är det även viktigt att miljöprövningsmyndigheten uttryckligen bekräftar när ansökan anses vara fullständig.

Det är en bra ändring att det formella samrådet ska genomföras av miljöprövningsmyndigheten (mer om detta nedan).

Samråd

Svemin tillstyrker att samråds- och tillståndprocessen samordnas samt att den nya miljöprövningsmyndigheten får ansvar för kommunikation med myndigheter och allmänheten.

Processen skulle bättre motsvara EU-rättens krav. Genomförs ändringen skulle det minska risken för sena avvisningar av tillståndsansökningar eftersom det finns exempel på att dessa rört vad som bedömts vara brister i de verksamhetsutövarledda samråden.

Det är viktigt att påpeka att det i många fall ligger i verksamhetsutövarens intresse att genomföra frivilliga samråd med till exempel markägare, närboende och innehavare av särskild rätt innan en ansökan lämnas in, även om det saknas strikta formella krav på att genomföra ett avgränsningssamråd. Detta gäller särskilt när det rör nya verksamheter som tar mark i anspråk. Det kommer därför med all sannolikhet genomföras frivilliga samråd i de fall det är lämpligt innan en begäran om avgränsningsyttrande eller en ansökan lämnas in till miljöprövningsmyndigheten.

Det kan påtalas att det i nuläget händer att det genomförs "onödiga" verksamhetsutövarledda samråd med allmänheten, till exempel när det gäller ändringar i en befintlig industri, där intresset från allmänheten i regel är obefintligt. Den kunskap som är viktig för sökanden att ta del av i dessa fall är i första hand den som finns på expertmyndigheterna. Att ta bort det formella kravet på samråd innan en ansökan lämnas in till prövningsmyndigheten innebär därför att processen bättre kan anpassas till vad som det faktiskt är rimligt för verksamhetsutövaren att samråda om i det enskilda fallet.

Miljöprövningsmyndigheten tar över rollen som MKB-myndighet vid prövning enligt vissa sektorslagar

Svemin tillstyrker att den nya miljöprövningsmyndigheten tar över rollen som s.k. MKB-myndighet när det gäller vissa sektorslagstiftningar. För gruv- och mineralnäringens del gäller detta främst ärenden om bearbetningskoncession enligt minerallagen.

Det är även rimligt att länsstyrelsen, i ärenden om bearbetningskoncession, har kvar ansvaret att göra bedömningar i förhållande till 3–4 kap. miljöbalken.

Tidsfrister och tidsplan

Svemin tillstyrker förslaget att införa tidsfrister för vissa inledande handläggningsmoment i processen. Detta kan förbättra effektiviteten i handläggningen och öka förutsägbarheten för sökanden. Dessutom skulle det sätta press på parterna att följa prövningsmyndighetens förelägganden.

Det är vidare positivt att prövningsmyndigheten ska ta fram en tidsplan för ärendets handläggning redan i samband med att prövningsmyndigheten bekräftar att ansökan är fullständig.

Svemin delar utredningens bedömning om att det i normalfallet inte bör införas en generell tidsfrist för hela prövningsprocessen i första instans. Som det påpekas i betänkandet skulle denna tidsgräns behöva vara relativt lång och ha generösa möjligheter till förlängning av tiden om den ska inrymma alla verksamhetstyper. En sådan bestämmelse skulle därför inte fylla någon funktion. När det gäller tidsfrister för hela prövningsprocessen krävs differentierade tidsfrister för olika verksamhetstyper. Eftersom det finns en risk att en maximal tidsgräns för hela processen skulle kunna leda till längre prövningstider i vissa fall är det, precis som det föreslås i betänkandet, bättre att det finns möjlighet för regeringen att meddela föreskrifter om tidsfrister för handläggningen.

Som det nämns i betänkandet finns det redan bestämmelser om tidsfrister för hela processen i till exempel NZIA och CRMA och det är, som det föreslås, klokt att hänvisa till dessa lagstiftningsakter i en upplysningsbestämmelse i miljöbalken. Det kan i sammanhanget nämnas att det kommer att krävas någon form av koordinering av bearbetningskoncessions- och miljötillståndsprövningsprocessen om det ska vara möjligt att hålla tidsgränserna i CRMA.

Krav på bästa tillgängliga teknik i stället för bästa möjliga teknik

Svemin tillstyrker att uttrycket *bästa tillgänglig teknik* ersätter uttrycket *bästa möjliga teknik* i 2 kap. 3 § miljöbalken.

En övergång till uttrycket *bästa tillgängliga teknik* skulle innebära en harmonisering av svensk rätt till EU-rätten och det skulle undanröja, ibland tidskrävande, skriftväxlingar och diskussioner om skillnaderna mellan de båda begreppen. Att använda uttrycket *bästa tillgängliga teknik* skulle därför bidra till mer effektiva och rättssäkra tillståndsprövningsprocesser. I motsats till vad som anges i motiveringen i betänkandet bedömer Svemin att ändringen måste anses innebära en ändring i sak.

Ändringar av beslut

Svemin tillstyrker förslagen om hantering av en ansökan om ändring av en verksamhet eller beslut.

Det är bra att kraven på tillståndsprövning för ändringar anpassas till EU-rättens krav. Detta bör innebära att tröskeln för när en ändring anses vara tillståndspliktig höjs jämfört med idag och att processen förenklas genom att många ändringar kan hanteras inom ramen för granskningsspåret (se nedan) och utmyнна i ett ändringsbesked.

Det är positivt att det tydliggörs att om en verksamhetsutövare ansöker om ändring av en verksamhet ska tillståndet begränsas till att enbart avse ändringen, om inte ansökan avser tillstånd för hela verksamheten, och att prövningsmyndigheten inte ska göra en lämplighetsbedömning. Det är ett viktigt påpekande i betänkandet att arbetet med att uppdatera tillståndsvillkor, som inte hör ihop med ändringen, inte ska ske i samband med tillståndsprövningar av ändringar i verksamheten utan i ärenden om omprövning eller när en verksamhetsutövare ansöker om ett nytt grundtillstånd.

Svemin anser att ett borttagande av det allmänna villkoret kan leda till ökad flexibilitet och att det blir mer överskådligt vad som gäller i tillstånden. Många miljöförbättrande åtgärder bör då kunna genomföras utan tillstånd eller igångsättningsbesked. Det är dock viktigt att det förtydligas att om det i tillståndet finns särskilda villkor om till exempel utsläpp till vatten eller luft, så bör det inte vara möjligt att tillsynsvägen föreskriva om strängare villkor eller om nya begränsningsvärden kopplat till andra ämnen. Detta bör redan gälla i och med att det i föreslagen lydelse till 24 kap. 1 § miljöbalken anges att tillståndsbeslut gäller mot alla vad avser frågor som uttryckligen reglerats i beslutet. Har frågor om utsläpp till luft eller vatten reglerats i särskilda villkor i ett tillståndsbeslut borde det alltså inte vara möjligt att tillsynsvägen föreskriva om nya villkor gällande dessa frågor, men det är viktigt att detta förtydligas i till exempel författningskommentarerna.

Ingen rätt till ersättning för myndigheternas och motpartens kostnader

Svemin tillstyrker att sökanden inte längre ska ersätta motparters kostnader när tillstånd till vattenverksamhet provas eller vid provning av en ansökan om omprovning.

Det föreslås att förstainstansprovningen framöver ska genomföras av en förvaltningsmyndighet, se ovan. Därmed är det också rimligt, och i enlighet med vad som vanligtvis gäller vid provning i en förvaltningsmyndighet, att det inte föreligger rätt till ersättning av motparten för rättegångskostnader, utan varje part får stå för sina egna kostnader. Svemin anser att det inte är motiverat att skyldigheten att ersätta motparters rättegångskostnader skiljer sig åt mellan provningar av miljöfarlig verksamhet och vattenverksamhet.

Det är vanligt att sakägare vid provningar av gruvverksamhet, som ofta både avser tillstånd enligt 9 och 11 kap. miljöbalken, yrkar på ersättning för rättegångskostnader. Dock finns endast rätt till ersättning för vissa delar av kostnaderna. Genom att avskaffa ersättningsrätten för vattenverksamhet skulle detta moment bortfalla från provningen, vilket skulle förenkla processen.

Granskningsspåret

Svemin tillstyrker den föreslagna modellen.

Förutsatt att det utvecklas en rimlig praxis gällande BMP bedömer Svemin att det nya granskningsspåret kommer att bli ett tidseffektivt förfarande för många verksamheter. Detta skulle vara positivt även för de verksamheter som alltjämt kommer att behöva ansöka om miljötillstånd – såsom gruvor och stora täkter – eftersom det då frigörs mer resurser för dessa provningar.

Genom aktiv processledning och vägledning gällande ansökans avgränsning och erforderliga skyddsåtgärder kan miljöprovningsmyndigheten förhoppningsvis begränsa det antal verksamheter som bedöms medföra BMP.

Det kan betonas att det är positivt att granskningsförfarandet utmynnar i ett relativt snabbt igångsättningsbesked (tillstånd) som innebär rättskraft. Ur ett investeringsperspektiv är det mycket viktigt att beslutet vinner rättskraft. Om beskedet inte skulle innebära rättskraft finns det risk att bolag i stället frivilligt ansöker om miljötillstånd. Effektivitetsvinsten som förslaget om ett granskningsspår innebär skulle då riskera att gå förlorad.

Begränsning av vissa myndigheters talerätt

Svemin bedömer att de föreslagna ändringarna i förstahandsalternativet är små steg i rätt riktning, men anser i grund och botten att förslaget är otillräckligt. Andrahandsalternativet avstyrks helt.

Svemin anser att de statliga myndigheterna bör få en ny roll i tillståndsprövningarna och att myndigheternas talerätt bör utgå. Behovet av myndigheter med talerätt blir mindre om tillståndsprövningen i första instans sker hos en förvaltningsmyndighet (vilket också konstateras på bland annat sida 1509 i betänkandet). Myndigheternas uppgift framöver bör vara att bistå prövningsmyndigheten med relevanta bedömningar under prövningen, utifrån de sakfrågor som respektive myndighet har att bevaka. Det är viktigt att komma bort från dagens situation där det finns ett motpartsförhållande mellan verksamhetsutövaren och myndigheterna och där företrädare för myndigheterna ofta anstränger sig för att ansökningar ska avvisas eller få avslag eller för att villkoren som ställs ska vara så strikta som möjligt – utan hänsyn till faktisk miljönytta och kostnader.

Under alla omständigheter bör maximalt en statlig myndighet ha talerätt. Det är inte lämpligt att Naturvårdsverket och Havs- och vattenmyndigheter har talerätt (som utredningen föreslår i andrahandsalternativet) eftersom dessa myndigheter ensidigt fokuserar på miljöintressen. Om enbart en myndighet ska ha talerätt bör det vara en aktör som har ansvar att ta hänsyn till samtliga allmänna intressen och som kan driva samtliga frågor som är viktiga för praxisbildningen, inte enbart miljöfrågor. Med nuvarande system innebär detta att bara länsstyrelserna bör ha kvar talerätten. Länsstyrelserna måste då ha ett tydligt ansvar att göra avvägningar mellan samtliga intressen som de har att tillvarata.

Sammanfattningsvis anser Svemin i första hand att de statliga myndigheternas talerätt ska utgå och i andra hand att enbart länsstyrelserna ska ha kvar talerätten.

Det bör också tydliggöras i lagstiftningen att myndigheterna, vars resurser är betydligt större än sökandens och som i praktiken inte har något att förlora på långa rättsprocesser, måste kunna motivera önskemål om kompletteringar från sökanden. I nuläget är det vanligt att verksamhetsutövare får lägga resurser på att bemöta ogrundade kompletteringsbegäranden.

Stockholm, datum som ovan.

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Maria Sunér', written in a cursive style.

Maria Sunér

VD Maria Sunér

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Tobias K', written in a cursive style.

Tobias Kluge

Branschjurist Tobias Kluge